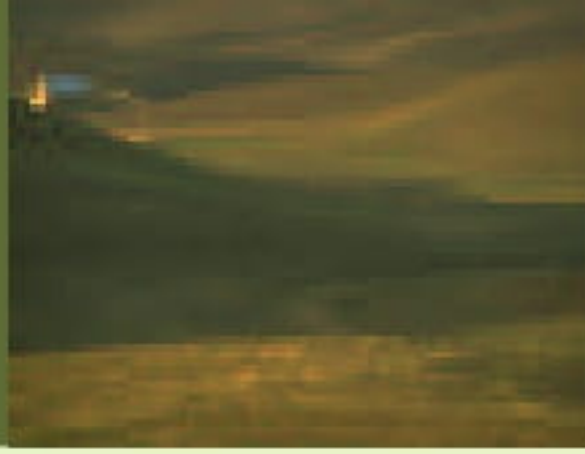

พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) หลวงพ่อวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ

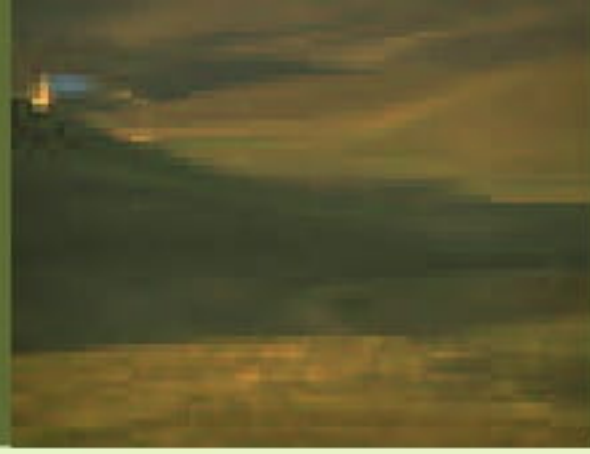

แผนผังของชีวิต

พระ เดชพระคุณหลวงพ่อดำปากน้ำ ภาษีเจริญ ได้สอนให้กำหนดเครื่องหมายที่ใสสะอาด บริสุทธิ์ ประดุจเพชรลูกที่เจียรระโนแล้ว โตเท่าแก้วตาของเรา แล้วก็เอาใจที่แวบไปแวบมาในเรื่องราวต่างๆ มาหยุดนิ่งที่กลางดวงใสๆ นี้ โดยตรึงนึกดวงใสๆ ใจหยุดอยู่ตรงกลางดวงใสอย่างสบายๆ พร้อมกับประกอบบิรกรรมภาวนาว่า สัมมาอะระหังฯลฯ เรื่อยไปทุกครั้งทีภาวนา สัมมาอะระหัง ท่านก็ให้ตรึงนึกถึงดวงใส เอาใจหยุดที่กลางดวงใสไปเรื่อยๆ ภาวนาเรื่อยไป ก็สับ ก็ร้อย ก็พัน ก็หมื่น ก็แสนครั้ง จนกว่าใจจะหยุดนิ่ง

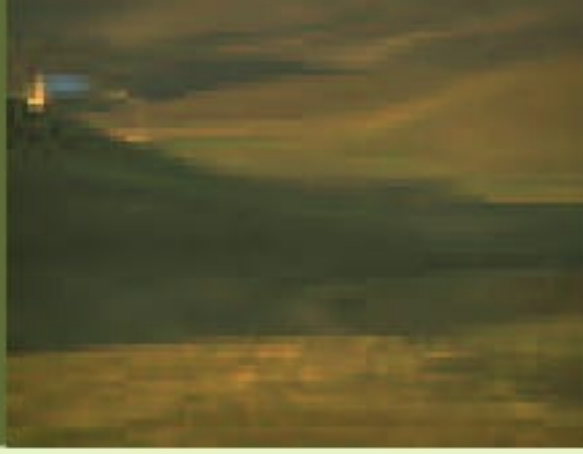
พอใจหยุดนิ่ง ก็ทิ้งคำภาวนาไป จะมีอาการคล้ายๆ กับว่าลืมคำภาวนาไป ใจไม่ได้ฟุ้งคิดเรื่องอื่น หรือเกิดความรู้สึกว่าไม่อยากภาวนา สัมมาอะระหัง ต่อไป อยากวางใจนิ่งๆ

อยู่ที่กลางดวงใสๆ ถ้ามีอาการหรือความรู้สึกอย่างนี้ ท่านก็บอกไม่ต้องย้อนกลับมาภาวนา สัมมาอะระหังใหม่ ให้หยุดใจเรื่อยไป นิ่งในนิ่งเรื่อยไป เดี่ยวจะถูกส่วนไปเอง เราไปทำให้ถูกส่วนไม่ได้ นอกจากหยุดกับนิ่ง วางใจให้พอดีจะถูกส่วนไปเอง

พอถูกส่วน ใจจะตกศูนย์ลงจากฐานที่ ๗ ไปฐานที่ ๖ ไปยกเอาดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์ ไสบริสุทธี โตเท่ากับฟองไข่แดงของไก่ ลอยขึ้นมาตรงฐานที่ ๗ ที่เห็น ก็คือเห็นเป็นดวงลอยขึ้นมา แล้วก็มาหยุดนิ่งตรงฐานที่ ๗ ซึ่งเราจะเห็นได้ชัดเจนตอนนี้ เพราะใจหยุดสนิทได้สมบูรณ์ ๑๐๐ %

ดวงใสๆ ที่ขึ้นมา นี้ คือดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน มาพร้อมความสุขที่แท้จริง ที่ละเอียด ประณีต เป็นอิสระกว้างขวางไม่มีขอบเขต แตกต่างจากความสุขทั้งหลายที่เคยเจอ เรียกว่า **นิรามิสสุข** เป็นสุขที่ไม่ต้องอาศัยคน สัตว์ สิ่งของ สุขด้วยตัวของตัวเอง แล้วกว้างขวาง ไม่ถูกครอบด้วยความหายนะ

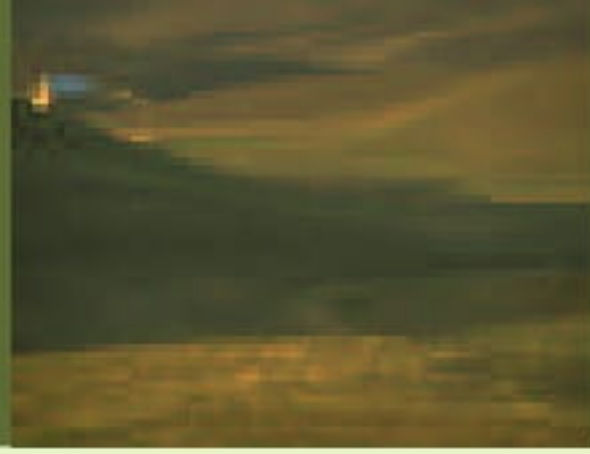

แล้วการเดินทางในสายกลางก็จะเริ่มขึ้น เมื่อดวงปฐม
มรรคนี้เกิดขึ้น ใจที่นิ่งแน่นแล้ว ก็จะนิ่งในนิ่งหนักเข้าไปอีก
ในกลางดวง แล้วก็เคลื่อนไปสู่ภายใน เข้าถึงดวงศีล สมาธิ
ปัญญา วิมุตติ วิมุตติญาณทัสสนะ ๖ ดวง ตั้งแต่ดวงธัมมา-
นุสัสนาสติปัฏฐานหรือปฐมมรรค ไปถึงดวงวิมุตติญาณทัสสนะ
เป็นชุด

แล้วก็เข้าถึงกายมนุษย์ละเอียดที่มีหน้าตาเหมือนตัวเรา
ท่านหญิงเหมือนท่านหญิง ท่านชายเหมือนท่านชาย นิ่งชัด
สมาธิเจริญสมาธิภาวนา หันหน้าออกไปทางเดียวกับเรา ใจก็
จะหยุดไปเรื่อยๆ ปล่อยหยุดปล่อยผ่านไปเรื่อยๆ ก็จะเข้าถึง
กายในกาย คือ กายทิพย์หยาบ - ละเอียด กายรูปพรหมหยาบ
- ละเอียด กายอรูปพรหมหยาบ - ละเอียด กายธรรมโคตรภู-
หยาบ - ละเอียด เป็นกายองค์พระใสเป็นแก้วใสเป็นเพชร
เกตุดอกบัวตูม หน้าตักหย่อนกว่า ๕ วา นิดหน่อย

แล้วก็เข้าถึงกายธรรมพระใสดาดัน หน้าตัก ๕ วา สูง
๕ วา ไสบริสุทธิดุจกระจกคันฉ่องเงาหน้า ไสยิ่งกว่านี้

แล้วก็เข้าถึงกายธรรมพระสกิทาคามี หน้าตัก ๑๐ วา

สูง ๑๐ วา ไสบริสุทธีดูจันฉ่องส่องเงาหน้า หรือยิ่งกว่านั้น

แล้วก็จะเข้าถึงกายธรรมพระอนาคามี หน้าตัก ๑๕

วาสูง ๑๕ วา ไสบริสุทธีดูจันฉ่องส่องเงาหน้า หรือยิ่งกว่านั้น

ใสเกินใส ยิ่งกว่านี้ก็จะเข้าถึงกายธรรมพระอรหัต หน้าตัก ๒๐

วา สูง ๒๐ วา ทั้งหมด ๑๘ กาย ระหว่างกายก็จะมีดวงธรรม

๖ ชุดดังกล่าว ละเอียดประณีตยิ่งขึ้นไปเรื่อยๆ สลับกัน เห็น

ดวงธรรมและก็เห็นกาย สลับกันไปอย่างนี้จนกระทั่งถึงกาย

ที่ ๑๘

ทั้ง ๑๘ กายนี้แหละเป็นแผนผังของชีวิตที่ติดมาตั้งแต่ปฐมชาติที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์สร้างบารมีเรื่อยมาจน

กระทั่งบัดนี้ มันติดมาตั้งแต่ดึกดำบรรพ์โน้น ติดมายาวนาน

แต่พญามารพยายามกดธาตุธรรมนั้นให้ตกต่ำลงไป ปิดบังไม่

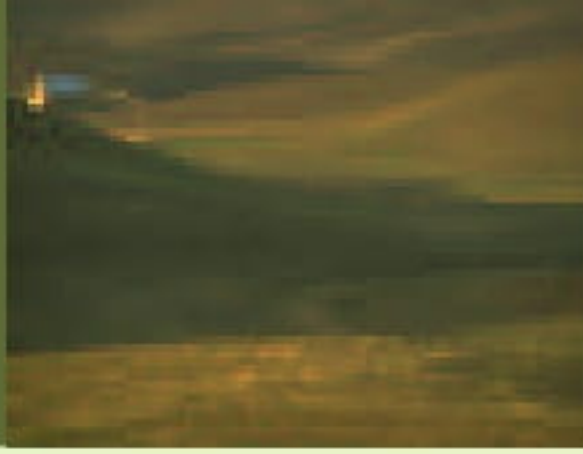
ให้เรารู้เห็น เมื่อปิดบังด้วยกิเลสอาสวะ ก็ทำให้เราไม่รู้ไม่เห็น

เรื่องราวที่เป็นแผนผังของชีวิต ที่ติดตัวมาตั้งแต่ปฐมชาติที่

ได้เกิดมาเป็นมนุษย์ นั้นแหละเขาปิดบังไว้ แล้วกดให้ตกต่ำ

แล้วตรึงเอาไปติดในธรรมที่ทำให้เนิ่นช้า ที่เรียกว่า**ปัญจธรรม**

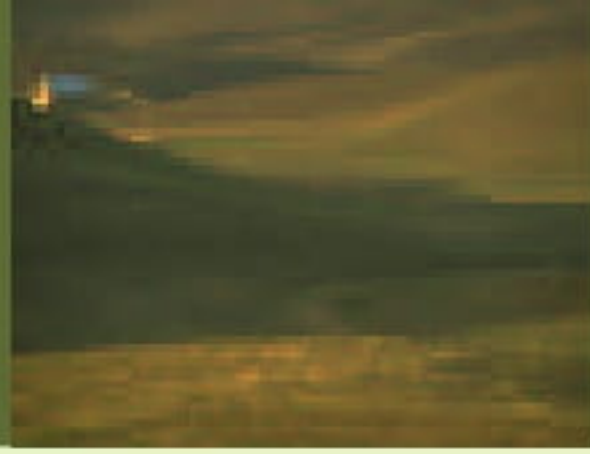
คือ รูป เสียง กลิ่น รส และสัมผัส ทั้ง ๕ อย่างนี้ ตรึงเอาไปติด

ใจก็ไม่อยู่กับเนื้อกับตัว เมื่อใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัวมากเข้า แทนที่จะรู้เรื่องของตัว ก็ไปรู้สิ่งที่นอกตัว ความรู้ที่อยู่นอกตัว นั้น ยิ่งรู้ก็ยิ่งร้อน ยิ่งรู้ก็ยิ่งมืด ยิ่งรู้ก็ยิ่งไม่บริสุทธิ์ รู้อย่างนั้นก็ ไม่พ้นจากทุกข์ทรมาน แล้วก็นเวียนอยู่อย่างนั้นเรื่อยไป ให้ เขากดธาตุธรรมให้ตกต่ำลงอย่างนั้นทีเดียว

เราจะรู้เรื่องราวได้ ต้องมาถึงพระสัมมาสัมพุทธเจ้า คือได้บังเกิดในยุคของท่าน หรือความรู้ของท่านที่ยังปรากฏอยู่ ถ้าได้ฟังคำสอนหรือได้ศึกษาคำสอนนั้น เอามาไตร่ตรอง มา พิจารณาหรือปฏิบัติตาม

เมื่อปฏิบัติถูกส่วน ความไม่รู้จริงก็หลุดออกไป เหมือน กดสวิตช์ไฟฟ้า ความมืดในห้องก็หายไป ความสว่างเข้ามา แทนที่ ส่องให้เราได้เห็นสิ่งต่างๆ ที่อยู่ในห้องนั้นตามความเป็นจริง เห็นถึงไหนก็รู้ไปถึงนั้น จักขุ ญาณ ปัญญา วิชา แสงสว่าง ก็เกิดขึ้นพร้อมๆ กัน ไม่ก่อนไม่หลัง เกิดขึ้นพร้อมๆ กัน จักขุอุทปาติ ญาณังอุทปาติ ปัญญาอุทปาติ วิชา-อุทปาติ อาโลโกอุทปาติ เกิดพร้อมกันไปเลย ความรู้จริงก็ เกิดขึ้นเมื่อถึงพระพุทธเจ้าหรือความรู้ของพระองค์ท่าน

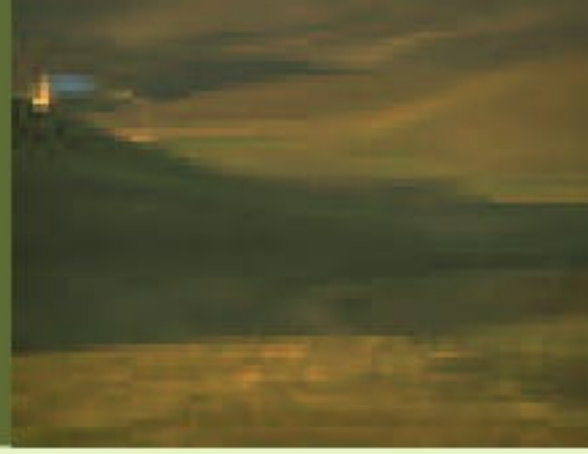

ซึ่งสรุปได้ว่า หยุดนั้นแหละเป็นตัวสำเร็จ หยุดใจได้แล้ว
ละก็ ความมืดก็หมดไป ความไม่รู้จริงก็หมดไป ความทุกข์
ทรมานก็หมดไป มีความสุข สนุกสนาน เพลิดเพลินในธรรม
เป็นสุขที่ละเอียดกว้างขวาง ประณีต เป็นอิสระ ไม่ต้องอาศัย
วัตถุ คน สัตว์ สิ่งของ และรู้เห็นไปตามความเป็นจริง

สิ่งอะไรที่เที่ยงก็รู้ว่าเที่ยง ไม่เที่ยงก็รู้ว่าไม่เที่ยง อะไร
เป็นทุกข์ก็รู้ เพราะเห็นอย่างนั้น อะไรเป็นสุขก็รู้ เพราะเห็น
อย่างนั้น อะไรที่เป็นตัวเป็นตนก็รู้ อะไรไม่ใช่ก็รู้ รู้แล้วก็จะ
ทิ้งสิ่งที่ไม่เป็นสาระแก่นสาร สิ่งที่ไม่เที่ยง เป็นทุกข์ เป็นอนัตตา

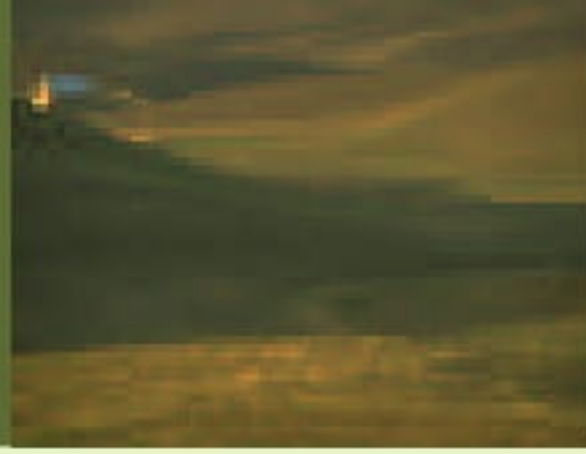
เมื่อปลดปล่อยสิ่งนั้น ก็จะเข้าถึงสิ่งที่เที่ยง ที่คงที่ ที่
เป็นของจริง ของแท้ นั้นแหละสุขล้วนๆ เป็นเนื้อเป็นหนัง
ที่แท้จริง เป็นอิสระจากกิเลสอาสวะ จากการเป็นบ่าวเป็นทาส
ของพญามารที่เขาบังคับบัญชาอยู่ จะบังคับบัญชาเราด้วยตัว
ของเราเองให้เป็นอย่างไรก็ได้ ธรรมกายนั้นแหละเป็นนิจจัง
สุขขัง อัตตา มีอยู่ในกายของพวกเราทุกๆ คนนี้แหละ

เพราะฉะนั้น พระเดชพระคุณหลวงพ่อดาวกน้ำ
ภาษีเจริญ ท่านจึงสอนอย่างนั้น ซึ่งถูกจริตอัธยาศัยของท่าน

ที่ถนัดในการถ่ายภาพและวางใจเป็น และก็เห็นไปตามความเป็นจริง ส่วนใครที่ยังไม่ถนัด ก็พลิกแพลงเอา แบบพระเดช-พระคุณหลวงพ่อดำปากน้ำ ภาษีเจริญ ท่านพลิกแพลงอนุโลมไปตามจิตอภิปรัชญาของมนุษย์ที่มีไม่เหมือนกัน ให้วางใจเฉย ๆ จะกำหนดปอยผมที่ปลง ที่ท่านสอนนาคนโบสถ์ก็ได้ หรือจะนึกคิดในสิ่งที่เราคุ่นเคยก็ได้ แต่ให้เป็นวัตถุสิ่งของที่น่ามาซึ่งความบริสุทธิ์ของดวงจิต ให้ใจสูงส่งขึ้นไปเรื่อย ๆ ก็ได้ หรือจะเอาตัวของเราอยู่ในศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ขยายเต็มส่วนสุดขอบฟ้าไปแล้วก็ตามได้ทั้งนั้น หรือจะเริ่มต้นจากฐานใดฐานหนึ่งก็ได้ เริ่มตรงนั้นไปก่อน จนนิ่งถูกส่วน ใจนุ่มนวลควรแก่การงาน ถึงค่อยโน้มมาตั้งไว้ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ก็ได้ พุดง่าย ๆ คือ ตอนท้ายต้องมาหยุดตรงนี้

เราต้องมีหลักของใจอย่างนี้ ไม่ใช่สะเปะสะปะกันไป แล้วสิ่งที่เราเห็นอะไรต่าง ๆ ที่ยังอยู่นอกกลาง จะเป็นแสงสว่างก็ดี หรือจะเป็นอะไรก็ตาม เป็นคน เป็นสัตว์ เป็นสิ่งของก็ตาม เห็นแล้วก็วางใจเฉย ๆ ให้นิ่ง ๆ อย่าไปมีอารมณ์ร่วมกับสิ่งนั้น หนึ่งเฉย ๆ ณ จุดที่เราสบายอย่างนั้นไปก่อน และสิ่งเหล่านั้นก็

จะแปรเปลี่ยนไปเป็นภาพสุดท้าย ดวงใสๆ หรือองค์พระใสๆ พอถึงตรงนั้นจะวูบเข้ามาในกลางเอง และหลังจากนั้นจะเข้ามาในกลางกายเอง เกิดขึ้นในฐานที่ ๗

หลังจากนั้น การเข้ากลางจะเกิดขึ้นที่ฐานที่ ๗ จะเห็นตามความเป็นจริง คือแผนผังของชีวิตนั่นเอง

เราต้องจับหลักให้ได้ แล้วการปฏิบัติจะไม่เลอะเทอะไม่เลื่อนลอย เราก็จะเจอแต่ของจริง เห็นจริง รู้จริง สุขจริง บังเกิดขึ้นแก่ตัวของเรา ยิ่งปฏิบัติ ใจก็ยิ่งบริสุทธิ์ผุดผ่องไปเรื่อยๆ ยิ่งปล่อยยิ่งละยิ่งว่างไปเรื่อยๆ จิตใจก็ยิ่งองอาจกล้าหาญในการสร้างความดี

วันที่ ๒๕ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๕